

βοτανίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βοτανίζου Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Σκυρ. Τσακων. βοτανίζ-ζου Εὐβ. (Κουρ.) βοτανίζου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βοτανίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ. Μάκρ.)

Τὸ μεταγν. βοτανίζω.

1) Ἐκρίζωνω τὰ εἰς καλλιεργημένην γῆν φυόμενα ἄγρια χόρτα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Βοτανίζω τὸν κῆπο — τὸ χωράφι κττ. Βοτανίζω τὰ κουκκιά κττ. πολλαχ. Βοτανίζω τὰ λάχανα Χαλδ. || Ἄσμ.

Τὸ μνήμα μου χορτάρασε, ἔλα νὰ βοτανίσῃς, νὰ χύσης μαῦρα δάκρυα, ἴσως καὶ μ' ἀναστήσῃς Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἄ δὲν δῆς τὸ δάφο μου καὶ βγάλῃ χορτάρακι, ἔλα βοτάνισέ μου τὸν μὲ τ' ἄσπρο σου χερᾶκι Κρήτ.

Οὔτε 'ς τὸ λουτρό τὴν εἶδα οὔτε 'ς τὴν ἐκκλησῶ...

τὰ βασιλικά της ὁρεῦεν καὶ βοτάνιζεν

(ὁρεῦεν = ἄρδευεν) Σινώπ. Συνών. ἀγριολογῶ (II), ἀποχορταρίζω 1, βοτανολογῶ 1, ξεβοτανίζω, ξεχορταρίζω, ξεχορταρίζω, ξεχορτίζω. β) Ἀραιώνω τὰ φυτὰ διὰ νὰ δυνηθοῦν ν' ἀναπτυχθοῦν Πόντ. (Τραπ.)

γ) Δρέπω, συλλέγω φυτὰ ἢ ἱαματικά βότανα Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων.): Ἄσμ.

Μέσα 'ς τὸν κῆπον ἤμουνα, μέσ' 'ς τὰ κηπουρικά μου, τὰ σέλινα βοτάνιζα, τὰ πράσα πρασιολογῶν

Λακων. Συνών. βοτανολογῶ 1 β. 2) Σκάπτω τὴν γῆν ἀβαθῶς διὰ νὰ φυτεύσω φυτὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 3) Βοτανιάζω 2, ὁ ἰδ., Κέρκ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ. ἄ.): Ἐβοτάνισα τὴ γερὰ (τὴν πληγὴ) Ὁφ. Ἐβοτάνισαμε τὸ παιδί αὐτόθ. 4) Δηλητηριάζω Λυκ. (Λιβύσσ. Μάκρ.) Συνών. φαρμακῶνω.

Μετοχ. βοτανισμένος 1) Ναρκωμένος, ζαλισμένος Θεσσ. (Ζαγορ.) β) Ἀδιάθετος Θεσσ. (Ζαγορ.) 2) Μεθυσμένος Α.Ρουμ. (Φιλιπούπ.) 3) Ὁ πιὼν μαγικὸν φάρμακον Μακεδ.

βοτανικὸ τό, Κέρκ. Κρήτ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βοτανικός = ὁ ἐκ χόρτων, ὁ ἐκ βοτανῶν.

Φάρμακον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πᾶρε, γιαιτρέ, τὰ γιαιτρικά καὶ τὰ βοτανικά σου, τὸ νόνο ποῦ 'χω 'ς τὴ γαρδιά δὲ γράφου δὰ χαρδιά σου Κρήτ. Συνών. βοτάνι (I) 4.

βοτάνισμα τό, πολλαχ. βοτανίσμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βοτανίσμα Ἡπ. Θεσσ. (Τίρναβ.) βοτανισμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) βοτανίγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ ρ. βοτανίζω.

Ἡ ἐκρίζωσις ἀγρίων χόρτων ἐκ καλλιεργημένης γῆς. Συνών. βοτάνι (II), βοτανολόγημα, βοτανολόγι, βότανος 1.

βότανο τό, βότανον Πόντ. βότανο σύνθη. βότανου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. σβότανου Σαμοθρ. γότανο Ρόδ. (καὶ βότανο).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. βότανον.

Βοτάνι, ὁ ἰδ.

βοτανολόγημα τό, ἀμάρι. βοτανολόισμα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βοτανολογῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βοτάνισμα, ὁ ἰδ.

βοτανολόγι τό, Λεξ. Δημητρ. βοτανολοί Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βοτανολογῶ.

Βοτάνισμα, ὁ ἰδ.

βοτανολογῶ Θράκ. Κύθηρ. Πάρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Δημητρ. βοτανολογῶ Λεξ. Δημητρ. βοτανουλογῶ Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. βοτανολογῶ.

1) Βοτανίζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. β) Βοτανίζω 1 γ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀλιεύω γαρίδας Πάρ.

* **βοτανόπουλλον** τό, βοτανόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βοτάνι καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -πουλλον, δι' ὁ ἰδ. -πουλλος.

Μικρὰ ποσότης φαρμάκου: Δὸς με ἕναν ξαί βοτανόπον ἃς θήκω 'ς σὴ γερὰ μ'.

βότανος ὁ, Ἡπ. (Κόνιτς. Χιμάρ.) Κύπρ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γέμμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κίτ. Λακων. Μάν. Μεσσ.)—Λεξ. Βλαστ. 298. βότανο τό, Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοτανίζω.

1) Βοτάνισμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πάμε 'ς τὸν βότανον Κύπρ. β) Ὁ χρόνος τοῦ βοτανίσματος Πελοπ. (Βούρβουρ. Γέμμ. Γορτυν. Καλάβρυτ.) 2) Περιληπτικῶς τὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς φυόμενα ζιζάνια Πελοπ. (Μεσσ.): Τὸ ἔσπειρα μὲ βροχὴ τὸ χωράφι κ' ἔχει πολὺ βότανο.

* **βοτράλι** τό, βοτᾶλι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βότρος, παρ' ὁ καὶ βότρε, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άλι.

Μικρὰ σταφυλή: Ἀ ἀλεποῦ ἔρι μπαῖνα πᾶσα 'ργὰ τὰν ἄμπελε το' ἔρι ρωγαλίντα τὰ βοτᾶλμα (ἢ ἀλεποῦ μπαίνει κάθε βράδυ εἰς τὸ ἀμπέλι καὶ ρωγαλίζει, τρώει τὰ σταφυλάκια).

βότρος ὁ, Ρόδ. βότρε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βότρος.

1) Σταφυλή ἐνθ' ἄν. Συνών. βοτρώδι Α 1. 2) Οἶνος Τσακων.: Καλὲ βότρε.

βοτρυνδάκι τό, ἀμάρι. βοτρυνδάτσι Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βοτρώδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ σταφυλή. Συνών. *βοτρυνδόπουλλον, τσαμπάκι.

βοτρώδι τό, βοτρώδιν Πόντ. (Κερασ.) βοτρώδι Ἡπ. Κεφαλλ. Κῶς Ρόδ. κ. ἄ. βοτρώδ' Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βοτρώδ' Μακεδ. Σέρρ.) βοτρώδι Μακεδ. (Μελέν.) Μεγίστ. βοτρώδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) βοτρώδι Πόντ. (Οἶν.) Σύμ. φ'τρώδ' Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Καταφύγ.) βοτρώ Ρόδ. βοτρώρι Πόντ. (Οἶν.) βοτρώλιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βοτρώδιον. Τὸ βοτρώ ἐκ τοῦ βοτρώ ἐκπεσόντος τοῦ δ.

Α) Κυριολ. 1) Σταφυλή Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ. Συνών. βότρος 1, τσαμπί.

β) Ἡ μετὰ τὸν τρύγον παραγομένη νέα σταφυλή μικρὰ τὸ μέγεθος καὶ βραδέως ὀριμάζουσα Ἡπ. Συνών. ἀντιρρίδι 2, ἀποστάφυλο, χαμπανός, κουδούνη.

2) Τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν ἀπομένον ξυλῶδες μέρος τῆς σταφυλῆς Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Καταφύγ.) Συνών. βότρυνχος 1, τσαμπουρο.